

[Ministeren for offentlige arbejder]

Det må vist erkendes, at en fuldt forsvarlig afvikling af trafikken mellem landsdelene øst og vest for Store Bælt ikke i de nærmeste år kræver anlæg af en fast forbindelse. Vi kan godt klare os med færgerne en tid endnu uden væsentlige gener for det danske samfund. Sagt med andre ord: vi står ikke over for en trafikal nødvendighed.

I den situation har regeringen fundet det rigtigst at udsætte arbejdet med Storebæltsprojektet. Medvirkende til beslutningen er i anden linje den omstændighed, at det ville være økonomisk helt uacceptabelt og dermed praktisk umuligt at stoppe projektet på et tidspunkt, hvor selve anlægsarbejderne var gået i gang og man dels havde afholdt store beløb, dels havde bundet sig over for entreprenører og andre til afholdelse af endnu større beløb. Sagt med andre ord: når først anlægsarbejderne var påbegyndt og de afgørende kontrakter afsluttet, måtte projektet køre efter den fastlagte arbejdsplan. Regeringsbeslutningen har hermed mindsket bindingerne på vor økonomiske handlefrihed i de nærmeste år.

Hvad betyder regeringens beslutning nu for projektets fremtid? Som sagt fra første færd er der tale om en udsættelse. Anlægsloven består, og regeringen kommer ikke med noget forslag om ophævelse af loven. For hvor lang tid er projektet så udsat? Hertil kan jeg sige, at det er regeringens skøn, at de nødvendige forudsætninger for at genoptage projektet først vil være til stede om 4-5 år.

Det har fra forskellig side været hævdet, at regeringens fremgangsmåde ved udsættelsen af Storebæltsprojektet skulle være juridisk eller parlamentarisk ukorrekt. Det må regeringen afvise. Jeg har i folketingets politisk-økonomiske udvalg redegjort for regeringens opfattelse og besvaret spørgsmål i denne forbindelse. Jeg skal her indskrænke mig til at fastslå følgende: hverken den omstændighed, at der foreligger en bemyndigelseslov, i dette tilfælde anlægsloven af 1973, eller en bevilling på årets finanslov, forpligter retligt regeringen til at udnytte bemyndigelsesloven eller anvende den givne bevilling. At det forholder sig således, findes der talrige eksempler på.

Det har været hævdet, at den dagsorden om Storebæltsbroen, som blev vedtaget kort før sommerferien, skulle pålægge regeringen, den daværende som den nuværende, en sær-

lig forpligtelse til ikke uden folketingets tilslutning at gribe ind i projektet og byggeprocessen, hvad angår Storebæltsbroen. Som det vil være bekendt, konstaterede dagsordenen blot, at finansministeren havde udtalt, at tidspunktet for en udskydelse af projektet først ville være afgørende forpasset med udgangen af august måned 1978. Dette var ubestrideligt rigtigt, men som det fremgår, indeholdt dagsordenen eller den debat, der førte op til dens vedtagelse, intet holdepunkt for den nu fremførte påstand. Spørgsmålet har da også været behandlet i justitsministeriet, som deler den opfattelse, jeg her giver udtryk for.

Hvad det parlamentariske angår, er det enhver regerings ret og pligt at vurdere, hvorvidt der i folketinget findes et flertal for gennemførelsen af dette eller hint. Det er regeringens vurdering, at der efter indgåelsen af regeringsaftalen mellem socialdemokratiet og venstre ikke findes et flertal i folketinget for i øjeblikket at gå videre med Storebæltsprojektet.

Hvilke konsekvenser får beslutningen om at udsætte Storebæltsprojektet i 4-5 år? Rent umiddelbart har beslutningen som bekendt haft den konsekvens, at de første entreprisekontrakter, som efter planen skulle have været underskrevet den 1. september 1978, ikke kom til eksistens. I Statsbroen Store Bælts regie var der, da regeringen traf sin beslutning, et meget omfattende projekterings- og forberedelsesarbejde i gang, dels hos SSB selv, dels – og navnlig – hos rådgivende ingeniører, arkitekter og specialister på en lang række områder. Der er i den forløbne tid gjort status over dette arbejde, som på en række punkter var ført meget langt frem, svarende til at den store østbroentreprise efter planen skulle have været udbudt i licitation medio oktober i år.

Regeringen har punkt for punkt taget stilling til, på hvilken måde de igangværende undersøgelses- og projekteringsarbejder skal afsluttes. Hovedsynspunktet har været, at de forberedelsesarbejder, der var ført meget langt frem, og på hvilke der var ofret betydelige beløb, som delvis ville være spildt, hvis ikke arbejdet blev ført frem til en afslutning, skal bringes til en sådan afslutning. Omvendt sættes arbejder, der kun var planlagt, eller som kun befandt sig i en indledende fase, i bero uden afholdelse af yderligere omkost-